

Első fejezet

A Chimaera birodalmi csillagromboló lassan, csendesen siklott az űrben, fényei az élet egyetlen szikrájaként sziporkáztak a végtelen sötétségben.

Az üres sötétségben. A nyomasztóan fekete űrben. Fényévek magányában, messze a legközelebbi kis szigettől, a galaxis egyik naprendszerétől, a Külső Gyűrű és a csak Ismeretlen Régióknak nevezett hatalmas térség határán. A Birodalom legeslegszején.

Pontosabban a hajdani Birodalom származásos kis maradványának legsején.

A Chimaera egyik oldalablaka előtt állva Pellaeon admirális, a Birodalmi Flotta főparancsnoka a végtelen ürességbe bámult, amelynek súlya túl régóta nehezedett már a vállára. Túl sok év, túl sok csata, túl sok vereség.

Talán a Chimaera hídjának legénysége is érezte a súlyt, az admirális háta mögött zajló tevékenység szokatlan némasága legalábbis erre utalt. De lehet, hogy csak annak köszönhetette a csendet, hogy pont itt voltak, olyan messze mindentől, a semmi közepén.

Igen, csak erről lehetett szó. A Chimaerán a Flotta színe-java szolgált. Birodalmi tisztek és katonák, a birodalmiak pedig nem adják fel. Soha.

Félénk léptek koppantak mellette.

– Admirális? – szólította meg Ardiff kapitány halkán. – Készen állunk, uram.

Pellaeon elméje egy pillanatra visszaugrott tíz évet a múltba, egy nagyon hasonló pillanathoz. Akkor Thrawn főadmirális társaságában állt a Chimaera hídján, annak az álcázóernyőnek a vég-

ső tesztjét figyelve, amit Thrawn a Császár Tantiss-hegyi relikviái közül ásott elő. Pellaeon tisztán emlékezett rá, milyen izgalom töltötte el akkor, dacára az örült Jedi-klón, Joruus C'baoth miatti rossz előérzetének. A saját szemével láthatta, ahogy Thrawn fél kézzel új életet és tartást lehel a Birodalomba.

A Tantiss-hegy azonban már nem létezett, elpusztították az Új Köztársaság ügynökei, illetve C'baoth saját örültsége és árulása. És Thrawn főadmirális is halott volt.

A Birodalom pedig haldoklott.

Pellaeon kényszerítette magát, hogy elhessegesse a múlt árnyait. Birodalmi tiszt volt, márpedig a birodalmiak nem adják fel.

– Köszönöm – felelte Ardiffnak. – Folytassa belátása szerint, kapitány.

– Igen, uram. – Ardiff félig elfordulva odaintett a bal oldali lőállás koordinátorának. – Adjon jelt a támadásra! – parancsolta.

A tiszt nyugtázta az utasítást, és továbbadta a legénységének. Pellaeon visszafordult az ablak felé...

Épp időben, hogy meglássa a nyolc SoroSuub Preybird vadászgépet, amint szoros kötelékben elődübörögtek a csillagromboló mögül. Éles szögben a Chimaera felépítménye fölé csapva végighúztak az elülső pereme mentén, alacsony energiájú lézertűzzel árasztva el azt, majd kecsesen nyolcfelé válva eltávolodtak. Előre és kifelé dugóhúzózza tovább tüzeltek, amíg csak ki nem kerültek a csillagromboló elsődleges támadási zónájából. Aztán egy széles kört leírva újra alakzatba tömörültek.

– Admirális? – kérdezte Ardiff sürgetően.

– Hadd menjenek még egy kört, kapitány – intette türelemre Pellaeon. – Minél több repülési adatot kap az Előrejelző, annál jobban fog működni. – Rápillantott az egyik tisztre. – Kárjelentés?

– Kisebb károk az elülső peremen, uram – jelentett a tiszt. – Az egyik érzékelőcsoport kilőve, öt turbólézer távolságmérő nélkül maradt.

– Nyugtázva. – Természetesen mind csak elméleti sérülés, azaz a feltételezéssel számolva, hogy a Preybirdök teljes energiájú, csatahajókra való turbólézerekkel vannak felszerelve. Pellaeon

fiatal korában imádta a hadijátékokat; élvezte, hogy az igazi csata kockázatai nélkül játszhat a technikákkal és taktikákkal. Az évek során azonban valahogy megfakult a hajdani izgalom.

– Kormány húsz fokkal jobbra! – adta ki a parancsot. – A következő támadásnál a jobb oldali turbólézerek nyissanak zárótüzet.

A Preybirdök már szoros alakzatban közeledtek is, ismét rárepülve célpontjukra. A Chimaera turbólézerei feléledtek, az alacsony energiájú lövések szétfröccsentek a Preybirdök egymást átfedő pajzsain. Az ellenfelek között másodperces tűzharc alakult ki; aztán a Preybirdök alakzata ismét felbomlott, mintha egy kéz ujjai tárultak volna szét. A Chimaera alá és felé kanyarodva megereztettek néhány gyors sorozatot, aztán a biztonságos távolság felé vették az irányt.

– Kárjelentés? – kiáltotta Pellaeon.

– A jobb oldalon három turbólézerüteg kilőve! – kiáltott vissza a tiszt. – Továbbá elvesztettünk egy vonósugár-generátort és két ionágyút!

– Az ellenfél veszteségei?

– Az egyik támadó mintha elvesztette volna a pajzsát, másik kettőnek pedig megsérültek a turbólézerei.

– Ezt nem nevezném veszteségnek – morogta Ardifff. – Ez a felállítás persze nem teljesen fair. Ilyen kicsi és ennyire mozgékony hajóknak nem lehetnek annyira erős pajzsaik és turbólézereik, mint amikkel mi számolunk.

– Ha fair játékot akar, rendezzen úrlabdabajnokságot – vetette oda Pellaeon fagyosan. – A háborúban azonban ne keresse.

– Elnézést, uram – rándult meg Ardifff arca.

Pellaeon felsóhajtott. A Birodalmi Flotta színe-java...

– Állítsa készenlétbe az álcázóernyőt, kapitány – utasította a távolban újra összeálló Preybirdök hajtóműveinek halvány ragyogását figyelve. – Azonnal aktiválja őket, amint kiadom a parancsot.

– Igenis, admirális.

A hajtóművek hirtelen felragyogtak, majd részben eltakarták őket a felgyorsuló vadászgépek.

– Jönnek – állapította meg Pellaeon, összehúzott szemmel figyelve, ahogy az egy szem pont helyét átveszi a nyolc gépből álló alakzat. – Tűzvezérlést az Előrejelzőnek. Álcázóernyőt készenlétbe.

– Előrejelző és álcázóernyő készenlétben – jelentette Ardiff.

Pellaeon bólintott, figyelmét teljesen lekötötték a Preybirdök. Már majdnem odaértek ahhoz a ponthoz, ahol a legutóbb felbontották az alakzatot...

– Álcázóernyőt!

És a híd világításának pillanatnyi megremegése közben a csillagok és a közeledő Preybirdök eltűntek, ahogy az álcázóernyő tökéletes sötétségbe burkolta a Chimaerát.

– Álcázóernyő aktiválva és stabilizálva – közölte Ardiff.

– Kormány balra: nyolcszor harminc fok – adta ki a parancsot Pellaeon. – Gyorsulás nulla egész egy tized. Turbólézerek: tűz!

– Nyugtázza! – kiáltotta egy tiszt. – Turbólézerek tüzelnek.

Pellaeon egy lépéssel közelebb ment az oldalablakhoz és lenézett a Chimaera oldalára. Az alacsony energiájú sugarak halvány fénye látható volt, amint egy rövid távolságra kivágódtak a csillagrombolóból, aztán az álcázóernyő határát átlépve eltűntek. Ugyanattól az eszköztől elvakítva, ami eltakarta az ellenfelei elől, a Chimaera vadul tüzelt, hogy megpróbálja leszedni azokat.

Vagy talán nem is olyan vadul. Ha az Előrejelző valóban olyan jól működik, mint ahogy azt a tervezői remélték, akkor a Birodalomnak talán van még egy esélye ebben a háborúban.

Elég sok időnek kellett eltelni, amíg a Chimaera turbólézerei abbahagyták a tüzelést. Túlságosan is soknak.

– Ennyi volt? – kérdezte Ardiffot.

– Igen, uram – bólintott a másik. – Ötszáz lövés, ahogy beprogramoztuk.

A fények újra megremegtek, és visszatértek a csillagok. Pellaeon lélekben keresztbe tette az ujját, és kinézett az ablakon.

Egy pillanatig semmit sem látott. Aztán jobbra megpillantotta a közelgő hajtóművek ragyogását. Szám szerint hetet.

– Üzenet az ellenséges parancsnoktól, admirális! – kiáltotta a kommunikációs tiszt. – A hármas célpontot üzemképtelenné tet-

te egy találat; a többiek minimális sérüléseket szenvedtek. További parancsokat kér.

Pellaeon elfintorodott. Egy. A Chimaera nyolc célpontból pontosan egyet tudott eltalálni. És ehhez a hatalmas diadalhoz ötszáz lövés kellett.

Szóval ennyi. Kipróbálták hát a csodálatos Számítógépes Pálya-előrejelzőt, amit a tervezői és támogatói az egekbe magasztaltak, mint az álcázóernyő legjobb felhasználási lehetőségét. És őszintén szólva valószínűleg jobban teljesített, mintha egyszerűen csak találmásra lövöldöztek volna.

De nem elég jól. Közel sem elég jól.

– Közlje az ellenséges parancsnokkal, hogy a gyakorlat véget ért – mondta Pellaeon a kommunikációs tisztnek. – A hármas célpont újraindíthatja a rendszereit; minden hajó térjen vissza a Chimaerára. Két óra múlva várom a jelentéseiket.

– Igen, uram.

– Biztos vagyok benne, hogy tudnak még javítani rajta, admirális – szólalt meg Ardifff Pellaeon mellett. – Hiszen ez még csak az első éles teszt volt. Biztos, hogy tudnak még javítani rajta.

– És hogyan? – torkolta le Pellaeon. – Mindentudóvá teszik az Előrejelzőt? Vagy csak megtanítják, hogyan olvasson az ellenség gondolataiban?

– Csak két kört adott neki, hogy tanulmányozza a célpontok repülését – emlékeztette Ardifff. – Több adat birtokában jobban előrejelezhetne volna a pályájukat.

Pellaeon halkán felhorkant.

– Szép elmélet, kapitány, és ellenőrzött körülmények között talán még működhet is. Az igazi csata azonban egyáltalán nem ellenőrzött körülmények között zajlik. Túl sok a változó és az ismeretlen, különösen ha figyelembe vesszük a több száz idegen fajt és harcmodort, amivel számolnunk kell. Kezdetből fogva tartottam tőle, hogy ez az egész projekt valószínűleg hiábavaló. De ki kellett próbálni.

– Hát akkor vissza kell mennünk a startvonalra – állapította meg Ardifff. – Ki kell találni valami mást. Nem létezik, hogy nincs valami gyakorlati haszna ennek az álcázóernyőnek.

– Természetesen van – helyeselt Pellaeon keményen. – Thrawn főadmirális hármát is bemutatott. Azonban egyetlen hozzá fogható katonai lángelme sem maradt a Birodalomban.

– Nem, kapitány! – sóhajtott fel. – Vége van. Mindennek vége. És veszítettünk.

Egy hosszú pillanatig csak a háttérben zajló beszélgetések halk moraja hallatszott a hídon.

– Ezt nem mondhatja, admirális – szólalt meg végül Ardiff. – És ha megengedi, uram, a birodalmi erők főparancsnokának nem lenne szabad így beszélnie.

– Miért nem? – vágott vissza Pellaeon. – Hiszen mindenki számára nyilvánvaló.

– Nem feltétlenül, uram – felelte Ardiff mereven. – Még mindig miénk nyolc szektor... több mint ezer lakott rendszer. Még a miénk a Flotta, közel kétszáz csillagrombolóval. Még mindig olyan erőt képviselünk, amivel számolni kell.

– Valóban? – kérdezte Pellaeon. – Valóban azok lennének?

– Természetesen – makacskodott Ardiff. – Egyébként hogy tartathatnánk még magunkat az Új Köztársasággal szemben?

Pellaeon megrázta a fejét.

– Ennek pusztán az a magyarázata, hogy az Új Köztársaságot pillanatnyilag túlságosan lekötik a belső torzalkodások ahhoz, hogy velünk foglalkozzon.

– Ami ugyancsak a mi malmunkra hajtja a vizet – mondta Ardiff. – Időt nyerünk, hogy rendezzük sorainkat, és újra felfegyverkezzünk.

– Felfegyverkezzünk? – nézett rá Pellaeon hitetlenkedve. – Vett már legalább egy futó pillantást arra, mivel dolgozunk itt? – intett az ablakon át a Chimaera teste mögött épp eltűnő, a hangár irányába tartó Preybirdök felé. – Nézze csak meg ezeket, kapitány. SoroSuub Preybirdök. SoroSuub Preybirdökre kell fanyalodnunk.

– A Preybirdökkel nincs semmi baj, uram – állította Ardiff makacsul. – Nagyon is jó közepes méretű vadászgépek.

– De nem a Birodalom gyártja őket! – csattant fel Pellaeon. – Ki tudja, honnan loptuk ezeket... valószínűleg valami kalóz- vagy

zsoldosbandától. És azért kell lopnunk őket, mert mindössze egyetlen hajóépítőnk maradt, az pedig még a sorhajók iránti igényt sem tudja kielégíteni, nemhogy a vadászokat. Mondja hát meg, hogy akarja újra felfegyverezni a Flottát?

– Akkor sincs még minden veszve, uram – nézett ki Ardifff az ablakon.

Pedig minden veszve volt, és Pellaeon biztosra vette, hogy mélyen legbelül Ardifff is ugyanúgy tudja ezt, mint ő. Ezer rendszer maradt a valaha egymillióra kiterjedő Birodalomból. Kétszáz csillagromboló, holott a Flottát valaha huszonötezer alkotta.

És ami talán a legbeszédesebb bizonyíték: rendszerek százai, melyek régebben gondosan őrizték semlegességüket, most az Új Köztársasághoz folyamodnak felvételért. Ők is tudják, hogy a háború végkimenetele már nem bizonytalan.

Thrawn főadmirális talán még győzelemmé szíthatta volna a megmaradt tüzet. Thrawn főadmirális azonban halott.

– Utasítsa a navigátort, kapitány, hogy álljon a Bastion rendszer felé vezető pályára – mondta Pellaeon Ardifffnak. – Küldjön üzenetet minden Moffnak, rendelje őket Disra Moff palotájába. Amint leszálltak a Preybirdök, indulunk.

– Igenis, admirális – felelte Ardifff. – Elárulhatom a Moffoknak a találkozó témáját?

Pellaeon kinézett az ablakokon a távoli csillagokra. Csillagok, amelyeket a Birodalom valaha a magáénak tudhatott. Olyan sok volt az övék... és valahogy mind kicsúszott a kezükből.

– Mondja meg nekik – szólalt meg halkán –, hogy itt az ideje követséget meneszteni az Új Köztársasághoz.

– Hogy megállapodjanak a fegyverletétel feltételeiben.

Második fejezet

A Millennium Falcon konzolja megeresztett még egy utolsó figyelmeztető sípolást, felriasztva ezzel Han Solót szunyókálásából. Han nagyot nyújtózva megmozgatta fáradt izmait, és gyorsan végignézett a kijelzőkön. Már majdnem odaértek.

– Gyerünk, Csubi, szedd össze magad! – kurjantotta el magát, miközben egy párszor megpaskolta a vukit a kézfejével.

Csubakka megrázkódott, és kérdően felmordult.

– Megérkeztünk, az van – felelte Han nagyokat pislogva. A hiperhajtóművek fogantyúját megmarkolva az egyik számlálóra függesztette a tekintetét. – Indítsd be a fénysebesség alatti hajtóműveket. Itt vagyunk.

A számláló elérkezett a nullához, és Han előrenyomta a kart. A Falcon pilótafülkéjén túl a hipertér foltos ege fényes csíkokkal lett tele, amelyek aztán csillagokká változtak, és ezzel a hajó meg is érkezett.

– Célegyenesben vagyunk – jelentette be Han az előttük lebegő kékes-vörös bolygó félköre felé biccentve.

Csubakka felmordult a szomszédos ülésben.

– Hát igen, az Iphigin körül mindig nagy a forgalom – bólintott Han, szemügyre véve a bolygó mellett villogó több száz hajtóműfényt. – Ennek és még legalább két másik szektornak a legfőbb tranzitállomása. Puffogó valószínűleg ezért szervezte ide a találkozót... senki sem kezd el vaktában lövöldözni, ha a saját embereit is eltalálhatja.

Csubakka idegesen felhördült.

– Rendben, bocsánat – kért elnézést Han gúnyosan. – Akkor legyen Gavrisom elnök úr. Nem is tudtam, hogy ennyire rajongsz érte.

A kómm ebben a pillanatban sípolni kezdett. Csubakka hatalmas kezével lecsapott a kapcsolójára, és beleüvöltött a mikrofonba.

– Hé, Csubi! – hallatszott Luke Skywalker hangja a hangszóróban. – Időben érkeztetek. A változatosság kedvéért csak nem rendben működik a Falcon?

– Semmi sincs eltörve, csak a kómm kapcsolója – morogta Han szúrós pillantást vetve a vukira. – Csubi épp az előbb próbálta belapítani a konzolba. Te merre vagy, Luke?

– A bolygó éjszakai oldala felől jövök – felelte Luke. – Miért, mi baja van Csubinak?

– Semmi különös. Támadt egy kis politikai nézeteltérésünk, ez minden.

– Aha – hümmögött Luke sokat sejtetően. – Megint „Puffogónak” nevezted Gavrisom elnököt, mi?

– Nehogy te is elkezd! – hördült fel Han a hangszóróra meredve.

Csubakkából elődübörgött egy kérdés.

– Hát először is azért, mert a dumáláson kívül semmihez sem ért – felelte Han.

– A calibopok abban a legjobbak – mutatott rá Luke. – Nézzünk szembe a tényekkel, Han: mostanában a szavak a fegyvereink.

– Tudom, tudom – fintorodott el Han. – Leia is állandóan ezt hajtogatja. – Szinte öntudatlanul parodizálni kezdte a feleségét. – Már nem a Lázadók Szövetsége vagyunk, ahol egy maroknyian irányítottuk az egész műsort. Közvetítők és döntéshozók lettünk, és segítenünk kell a rendszerek, a szektorok kormányait, hogy békében és barátságban éljenek egymás mellett.

– Tényleg ezt mondta Leia?

– Én legalábbis így foglalnám össze. – Han a szemöldökét ráncolva kinézett a Falcon vezérlőfülkéjének az ablakán, aztán visszafordult a műszerekhez. – Ez te vagy azzal az X-szárnyúval?

– Igen, én – erősítette meg Luke. – Miért? Azt hiszed, elfelejtettem, hogy kell vezetni?

– Nem, csak úgy tudtam, hogy mostanában az Akadémia Lambda-siklóival repülsz.

– Csak azért, mert általában utasaim is vannak – felelte Luke.
– Hallgatók meg ilyesmi. Artu velem volt a Yavinon, mikor megkaptam a hívásodat... valami adatokat szelektált... úgyhogy csak beugrottam a jó öreg vadászgépembe, és már útnak is indultam. Egyébként mi ez az egész?

– Miért, mi szokott lenni a Magnak ezen a végén? – vágott vissza Han keserűen. – A diamalák és az ishorik már megint egymásnak estek.

Luke sóhajtása halk szisszenésnek hallatszott a hangszóróban.

– Hadd találjam ki. Kereskedelmi és nyersanyag-elosztási vita?

– Majdnem – bólintott Han. – Ez alkalommal a hajók védőőrizetéről van szó. A diamalák nem szívesen bízzák magukat a helyi őrzőjáratokra, mikor ishori kikötők felé tartanak. Az ishorik viszont nem akarnak felfegyverzett diamala hajókat látni a rendszereikben.

– A szokásos – állapította meg Luke. – Gavrisomnak van valami ötlete, hogyan oldjuk meg ezt az egészet?

– Ha van is, nekem nem mondta – vont vállat Han. – Csak oda szólt a Waylandre, hogy azonnal jöjjen ide. Gondolom azért, hogy segítsen nekik békében és barátságban egymás mellett élni.

– Gavrisom téged kért fel a közvetítésre?

– Hát... – préselte össze Han az ajkát – nem egészen. Valószínűleg azt hiszi, Leia is velünk van.

– Aha.

– Nézd, Luke, én vagyok a Független Kereskedők Szövetségének hivatalos összekötője – emlékeztette Han zsémbesen. – Már máskor is csináltam ilyet. Leia pedig már régóta nem volt igazi szabadságon... muszáj, hogy együtt legyen egy kicsit a srácokkal. És most az egyszer nem hagyom, hogy valami ostoba diplomáciai probléma miatt elrángassák mellőlük, különösen akkor, mikor elméletileg szabadságon van. Ennél azért többet érdemel.

– Ezzel nem tudok vitatkozni – ismerte el Luke. – A legutóbbi útjait én sem nevezném pihentetőnek. Bár személy szerint nem tudom a Waylandet turistaparadicsomként elképzelni.

– Meg fogsz lepődni – felelte Han. – Egyáltalán nem olyan, mint amikor átevickéltünk az erdőn a Tantiss-hegyre. A letelepedett noghrik teljesen megváltoztatták.

– Hiszek neked – adta meg magát Luke. – Szóval, miben lehetek a segítségedre?

– Van egy tervem – mondta Han. – Tudod, milyenek lesznek a diamálak, mikor gondolkodnak: halálian nyugodtak és érzelmentesek, igaz? Na, ezek odalesznek a te mély Jedi-dumádért, úgyhogy te fogsz beszélni az ő delegációjukkal. Az ishorik az ellenkező véglet... képtelenek bármit is megbeszélni anélkül, hogy ne üvöltözzenek torkuk szakadtából egymással.

– De egyetlen szavukat sem kell komolyan venni – szúrta közbe Luke. – Pusztá hormontevékenység az egész... a „harcolj vagy gondolkodj” ösztön, azt hiszem, így hívják.

– Tudom, tudom – bólogatott Han, szikrányi idegességet érezve a lecke hallatán. Jedi-mester, vagy sem, Luke még feleannyit sem látott a galaxisból, mint ő, aki már legalább háromszor körbepülte és legalább száz idegen fajjal állt szóba. – A lényeg az, hogy annyit kiabálnak, amennyit csak akarnak, és még egy vukit sem idegesítenek fel. Úgyhogy velük Csubi fog beszélni. Aztán összejövünk mind a hárman, kitaláljuk a megoldást, és már készen is vagyunk.

– Eredeti megközelítés, azt meg kell hagyni – ismerte el Luke elgondolkodva. – Személy szerint azért jobban örülnék neki, ha Leia is itt lenne. Zseniális érzéke van a békítéshez.

– Még egy ok, hogy megkíméljük ettől az egésztől – felelte Han sötéten. – Ahogy a dolgok alakulnak, Gavrisom és a Nagytanács felől Leia az egész életét ezeknek a kis tyúkpereknek az elsimításával tölthetné.

– Valóban, az Új Köztársaságnak mintha a növekedéssel együtt járó problémáknál valamivel több jutna – értett egyet Luke komolyan. – De lehet, hogy ez csak a birodalmi uralom összeomlásához való alkalmazkodás normális menete.

– Vagy az, vagy a Birodalom maradéka kavarja a szart – finto-rodott el Han. – Gyerünk, szálljunk le! Minél hamarabb elkezdjük, annál hamarabb mehetünk haza.

Egy kétállásos dokkban szálltak le, amit kifejezetten a számukra tettek szabaddá a város északi űrrepülőtér-komplexumában. Han és Csubakka a Falcon rámpájának tövében állva beszélgett három fehér sörényű diamalával, miközben Luke letette X-szárnyúját. Elégedetten állapította meg, hogy alig jött ki a gyakorlatból.

És még mielőtt leállította volna a hajtóműveket, érezte, hogy valami baj van.

– Maradj a hajón, Artu! – utasította a droidot, ahogy felemelte a pilótafülke tetejét és levette a sisakját. – Tartsd nyitva a szemed, oké?

Artu egy csicssergéssel nyugtázta a kérést. Sisakját és kesztyűjét a pilótaülésre dobva Luke könnyedén átszökkent az X-szárnyú oldala felett a talajra, és odasétált a Falcon mellett várakozó csoporthoz. A három diamala, vette észre feszengve, alaposan végigmérte... és az arckifejezésük nem tűnt különösebben barátságosnak.

– Üdv! – biccentett udvariasan Han mellé lépve. – Luke Skywalker vagyok.

A Hanhoz legközelebb álló diamala megremegett.

– Mi is üdvözljük, Skywalker Jedi-mester – felelte kifejezetlen, érzelemmentes hangon, kifürkészhetetlen arccal. – A konferencián azonban nem szívesen látjuk.

Luke szaporán pislogni kezdett. Rápillantott Hanra, észrevette a másik arcán a feszültséget, majd visszanezett a diamalára.

– Nem értem.

– Akkor világossá teszem – válaszolta az idegen, miközben megfordult a bal füle. – Nem szeretnénk, ha részt venne a tárgyalásokon. Nem áll szándékunkban bármelyik problémát is megbeszélni önnel. Ami azt illeti, az lenne a legjobb, ha távozna ebből a rendszerből.

– Hé, álljunk meg egy percre! – vágott közbe Han. – Ő a barátom, értve vagyok? Én kértem, hogy jöjjön ide, és hosszú utat tett meg, hogy segítsen.

– Nem kérünk a segítségéből.

– Én viszont kérek! – vágott vissza Han. – És nem fogom elküldeni.

Egy pillanatra feszült csend támadt. Luke a diamalákon tartotta a szemét, s közben azon gondolkodott, hogy nem lenne-e jobb, ha egyszerűen elmenne, s ezzel a maga részéről megoldaná a problémát. Ha tényleg nem akarják, hogy itt legyen...

A diamalák vezetőjének megint megrándult a füle.

– Rendben – mondta. – A Jedi-mester maradhat. De csak mint a tanácsadója, és nem vehet részt a tárgyalásokon. A diamalák nem fognak beszélni a problémáról a jelenlétében.

Han elfintorodott, de bólintott.

– Ha így akarják, legyen. Ha megmutatják a szállásunkat, neki is láthatunk a dolognak.

A diamala intésére az egyik társa átadott Csubakkának egy adattáblát.

– Kaptak egy lakosztályt az űrrepülőtér irányítóközpontjában – közölte. – Kövessék a térképet. Az ishorik már a konferenciateremben vannak. Amint önök is elkészültek, kezdünk.

A három idegen egyszerre mozdulva megfordult, és elindult a dokkból kivezető lépcsők egyike felé.

– Nos, ez érdekes – hümmögte Luke halkán, a távolodó hármast figyelve. – Van valami tipped, miről szólt ez az egész?

– Ja – felelte Han. – Fogjuk rá.

– Fogjuk rá? Mit akarsz ezzel mondani?

Han a szeme sarkából Luke-ra pillantott; az arckifejezése és a gondolatai zavarodottak voltak.

– Figyelj, egyelőre felejtjük el az egészet, oké? A diamalák nem... szóval, nem nagyon kedvelnek téged. Maradjunk ennyiben.

Luke a távolodó diamalák hátát, a lágy szellőben meglebbenő ragyogó sörényüket bámulta. Természetesen nem feltétlenül kellett volna ennyiben hagynia a dolgot; bármikor kinyúlhatott volna az Erővel a szükséges információért. Biztos, hogy akármi is a probléma, csak valami félreértés lehet, és addig nemigen tisztázhatja, amíg nem tudja, mi az. Igen, ezt kellene tennie.

És mégis...

Rápillantott Hanra. Solo visszanézett rá, arcán még mindig a zavarodott kifejezéssel. Talán épp azon gondolkodott, hogy Luke megteszi-e, ami a fejében járt.

Nem. Félreteszi a dolgot, ahogy Han kérte. Egyelőre.

– Rendben – szólalt meg végül. – Mi legyen az új stratégiánk?

– A tárgyalásokat majd elintézem Csubival – felelte Han a vuki felé fordulva. Még így, hogy az arca nem látszott, sem lehetett nem észrevenni hirtelen megkönnyebbülését. – Ha van kedved megvárni, amíg végzünk, akkor segíthetnél kitalálni, hogyan hozzuk tető alá a megállapodást.

– Persze. – Luke ismét arra pillantott, amerre a diamalák távoztak. – Azt mondta, a tanácsadód lehetek. Gondolom, akkor tanácsokat fogok adni.

Mikor visszafordult, látta, hogy Han az arcát figyeli.

– Elment a kedved az egésztől, igaz? – kérdezte az idősebb férfi. Luke vállat vont.

– Hát, nem éppen a nap fénypontja ez a fogadtatás – ismerte be. – Egy kicsit mindig zavarba jövök, mikor felajánlom valakinek a segítségemet, és visszautasítják. De gondolom, attól még senkinek nem lett semmi baja, hogy zavarba jött egy kicsit.

– Hát nem – rázta meg a fejét Han. – Néha még segíthet is.

Fura, amit mond, gondolta Luke. De még mielőtt rákérdezhetett volna, Han odalépett Csubakka mellé, és elvette tőle az adattáblát, amit a diamala adott neki.

– Rájöttél már, hová kell mennünk? – kérdezte.

A vuki igenlően felmordult, s egyik szőrcsimbókos ujjával rámutatott az adattábla képernyőjére.

– Igen, tényleg – adta vissza neki Han az eszközt. – Te mész elől. – Egy félmosollyal rávigyorgott Luke-ra. – Ha egy vuki megy előtted, biztosra veheted, hogy senki sem áll az utadba.

– Te is tudod, hogy van még egy lehetőség – mondta Luke hal-kan, ahogy átvágtak a dokkon. – Lehet, hogy megpróbálnak szétválasztani minket. Lehet, hogy meg akarják támadni valamelyikünket.

– Nem hiszem, hogy erről lenne szó – rázta meg a fejét Han.

– Azért jobb szeretném, ha szemmel tarthatnám a találkozót – makacskodott Luke. – Akárhol is szállásoltak el, tudom érzékelni, hogy merre jártok. Így azonnal ott lehetek, ha szükségetek lenne rám.

– Csak azt, hogy merre járunk, igaz?

– Természetesen – ráncolta a homlokát Luke. – Soha nem próbálnék belenézni a gondolataidba az engedélyed nélkül. Ezt te is nagyon jól tudod.

– Igen – sóhajtott fel Han. – Persze.

Mint kiderült, Luke-nak nem kellett az Erőhöz folyamodnia, hogy nyomon kövesse a fejleményeket. Iphigini vendéglátóik valahogy tudomást szereztek arról, milyen korlátokat állítottak elé a diamálak, és mire Han és Csubakka megkezdte a tárgyalásokat, üzembe is állítottak egy vonalat Luke lakosztálya és a konferenciaterem között, úgyhogy a Jedi élőben követhette figyelemmel a találkozót.

Két órába tellett, míg rájött, hogy a tárgyalások nem vezetnek sehová. További egy óra kellett hozzá, hogy Han is ugyanerre a következtetésre jusson. Vagy hogy hangosan is elismerje.

– Ezek örültek – morogta, miközben ledobott egy maréknyi adatkártyát a lakosztály közepén álló asztalra. – Az egész bagázs csupa örültből áll. Teljesen be vannak dilizve.

– Az örült talán egy kicsit erős – vélte Luke. – Makacsok talán, de semmiképpen sem örültek.

– Kösz! – hördült fel Han. – Igazán sokat segítettél.

Csubakka figyelmeztetően morgott valamit.

– Nem jövök ki a sodromból – közölte Han mereven. – Tökéletesen uralkodom magamon.

Luke ránézett a barátjára, és gondosan elrejtette mosolyát. Mint ha megint a régi Hant látta volna, a rámenősségig magabiztos csempészt, akivel a Mos Eisley-i kantinban találkozott ő és Obi-van. Vigyorogva vetette bele magát minden ismeretlen kalandba, és gyakrabban találta magát nyakig a sűrűjében, mint nem. Jó érzést volt tudni, hogy Han tiszteletreméltó családapaként és

az Új Köztársaság felelős tisztségviselőjeként sem vesztette el me-
részségét, ami valaha legalább ugyanannyira az örületbe kerget-
te a barátait, mint a birodalmiakat. Nyakig a sűrűjében – ez hoz-
ta ki a legjobbat Hanból. S talán, már csak pusztá megszokásból
is, így érezte magát a legnagyobb kényelemben.

– Rendben – lökött egy széket Han az asztal mellé Luke-kal
szemben. – Gondoljuk végig a dolgot. Lenni kell valami kiútnak.

– Mit szólnál egy harmadik fél bevonásához? – vetette fel Luke.
– Mi lenne, ha az Új Köztársaság gondoskodna a diamala hajók
biztonságáról, mikor azok ishori rendszerekben járnak?

Csubakka mennydörögve hívta fel a figyelmét a nyilvánvaló
problémára. – Igen, tudom, hogy nincs túl sok felesleges hajónk
– bólintott Luke. – De a Nagytanács talán össze tudna szedni
néhányat.

– Annyit nem, amennyivel lehetne kezdeni valamit – rázta
meg a fejét Han. – A diamaláknak rengeteg hajójuk van. Szerin-
tem fogalmad sincs arról, milyen kevés egységünk jutott erre a
környékre.

– Pedig hosszú távon ez a megoldás olcsóbb lenne, mint a szét-
választani a diamalákat és az ishorikat, ha egymás torkának ug-
ranak – érvelt Luke.

– Valószínűleg – ismerte el Han az egyik adatkártyával játsza-
dozva. – A gond csak az, hogy szerintem a diamalák akkor sem
fogadnák el az ajánlatunkat, ha lenne elég hajónk. Nem hinném,
hogy hajlandóak lennének bárki másra bízni a biztonságukat.

– Még az Új Köztársaságra sem? – kérdezte Luke.

Han megrázta a fejét, tekintete egy pillanatra lopva Luke ar-
cára rebbent, majd ugyanolyan gyorsan el is fordult.

– Nem.

Luke a homlokát ráncolta. Ugyanazt a zavarodottságot érezte
a férfin, mint korábban a Falconnál.

– Értem.

– Igen – élénkült fel Han ismét. – Egyéb ötletek?

Luke rápillantott Csubakkára, s azon töprengett, hogyan kö-
zölhetné diplomatikusan a mondandóját. Nem talált megoldást.

– Tudod, Han, még most sem késő bevonni Leiát. Felhívhatnánk a Waylandet, és megkérhetnénk a noghrikat, hogy hozzák ide.

– Nem – szögezte le Han határozottan.

Csubakka egy mordulással adta tudtára, hogy Luke-kal ért egyet.

– Azt mondtam, nem – ismételte meg Han a vukira meredve.

– Magunk is meg tudjuk oldani ezt az ügyet.

Az asztalba épített konzol feltrillázott. Luke ránézett Hanra, de az még mindig Csubakkával vívta néma szempárbaját. Kinyúlt az Erővel, és lenyomta a megfelelő kapcsolót.

– Skywalker – jelentkezett be.

Az asztal közepén lévő hologrampadon egy fiatal iphigini negyed életnagyságú képe tűnt fel. Gondosan befont ajakszakálla nem takarta el teljesen az Iphigini Űrrepülőtér Igazgatóság torján csillogó pecsétjét.

– Elnézést kérek, amiért megzavarom önöket a töprengésben, Skywalker Jedi-mester – kezdte sokkal dallamosabb hangon, mint amit csontos arca és testfelépítése alapján várni lehetett volna tőle. – Jelzést kaptunk az Új Köztársaság kereskedelmi felügyeletétől, hogy errefelé tart egy vörös vámjelzésű sarkani teherhajó.

Luke ránézett Hanra. Vörös vámjelzés: ez illegális és nagyon veszélyes rakományt jelentett.

– Azonosította már a felügyelet a kapitányt és a legénységet?

– Nem – felelte az iphigini. – Megígérték, hogy tájékoztatnak, amint tudnak, de még nem hívtak. A gyanús teherhajó már az Iphigin felé közeledik, ezért elindítottuk az elfogására a rendszeren belüli vámfregattjaink és járőrhajóink nagy részét. Ugyanakkor úgy véltük, hogy az Új Köztársaság képviselőiként ön és Solo kapitány esetleg szeretnék figyelemmel kíséreni az eseményeket.

Han hangulata hirtelen megváltozott. Luke rápillantott, s látta, hogy barátja gondterhelten bámul maga elé a levegőbe.

– Köszönjük, hogy értesítettek – fordult vissza a hologram felé. – Pillanatnyilag azonban...

– Honnan jön ez a sarkani? – vágott közbe Han.

– A Three-Besh szektorból. – Az iphigini alakjának helyét átvette az Iphigin-rendszer és a környező űr sematikus térképe. Az Iphigint a napjával összekötő vonaltól pár foknyira egy vörös pont villogott; a bolygóról és a rendszer belsejéből körülbelül húsz zöld pont tartott felé. – Amint láthatják, igyekeztünk olyan erőket küldeni ellene, amely minden ellenállással megbirkózhat.

– Igen – mondta Han lassan. – És biztosak benne, hogy sarkani?

– Ellenőriztük az automatikus azonosítóját – felelte az iphigini. – Maga a hajó egy koréliei Action-Keynne XII. Ritkán látni ilyesmit ezen a környéken, s akkor is jórészt sarkani fennhatóság alatt.

Luke némán füttyentett egyet. Egyszer járt már egy Action-Keynne XII-n, és az utastér luxusa ugyanúgy lenyűgözte, mint a fegyverzetének az ereje. A legértékesebb szállítmányok szállítására tervezték, s szinte felért egy csatahajóval.

Talán ezért is küldtek az iphiginik olyan sok hajót az elfogására. Ha a kapitánya nem lesz hajlandó együttműködni, akkor komoly harc elé néznek.

– Rendben, tényleg sarkaninak tűnik – értett egyet Han, bár a hangja egy kicsit túlságosan is hányaveti volt. – Folytassák csak nyugodtan az elfogó hadműveletet. Később talán majd mi is felszállunk, és megnézzük, mi a helyzet.

– Köszönöm, Solo kapitány – hajolt meg az iphigini. – Értesítem a pilótákat, hogy csatlakozni fognak hozzájuk. Minden jót. A hologram eltűnt.

– Ne számíts rá – morogta Han, miközben összeszedte az asztalról a szétszórt adatkártyákat, és átfutotta őket. – Csubi, menj csak oda ahhoz a konzolhoz... nézd meg, hogy le tudod-e hívni a rendszer teljes forgalmi listáját.

– Mi folyik itt? – ráncolta a homlokát Luke. Nem értette Han hirtelen hangulatváltozását. Hirtelen az összes addigi idegesség eltűnt, s csak valamiféle szégyenlős izgalom maradt a helyén. – Tudod, ki a csempész?

– Nincs semmiféle csempész – felelte Han. Megtalálta a kártyát, amit keresett, és becsúsztatta az adattáblájába. – Megvan, Csubi? Remek. Küldd át a hologrampadra.

Csubakka morogva nyugtázta a kérést és egy, az előbbinél részletesebb térkép jelent meg az Iphigin rendszerről az asztal fölött. Han rápillantott, aztán lenézett a kezében tartott adattáblára.

– Nagyszerű. Oké, gyere ide, és segíts egy kicsit.

– Mi ez? – kérdezte Luke.

– Ez a földi állomások listája és az őket oltalmazó Golan I platform pályadatai – magyarázta Han meglepetve az adattáblát, miközben Csubi visszadöcögött mellé. – Nézzük csak...

A két hajdani csempész egy percre összehajolt. Felváltva pillantgattak az adattábláról a hologramra, s közben halkán társalogtak. Luke a kifelé és befelé tartó, különböző színekkel jelzett teher- és egyéb hajókat ábrázoló térképet nézegetve azon töprengett, mi lehet ez az egész.

– Oké – mondta végül Han. – Ott fognak bejönni. Úgyhogy csak le kell telepednünk annak kúpjának a közepén, és ki kell várni. Remek. Menj le a Falconhoz, és helyezd készenlétbe. Rögtön jövök én is.

Csubakka felrikoltott, és sebes vukiléptekkel kiviharzott az ajtón.

– Megtudhatnám végre, mi folyik itt? – érdeklődött Luke.

– Persze – szedte össze és tette el ismét Han az adatkártyákat. – Kalózkod tartanak felénk.

– Kalózkod? – hitetlenkedett Luke. – Itt?

– Persze. Miért ne?

– Nem hittem volna, hogy a kalózkod ilyen mélyre benyomulnak a Magba, ez minden – felelte Luke. – Akkor a sarkani csak egy csel?

– Aha – állt fel Han az asztal mellől. – Csak éppen nem is tud róla. Ósrégi trükk: rá kell ugrasztani a járőröket egy a napos oldalon közeledő hajóra, aztán le kell csapni az éjszakai oldalon lévő célpontra. A vámosok közben egy fél bolygónyival arrébb vannak elfoglalva. Egy kényes rész van benne: gondoskodni kell róla, hogy a felszíni és orbitális védelmi eszközök ne kapják el az embert. Na meg azt is ki kell találni, hogyan csinálj hamis riadót az elején. Na, gyere, menjünk.

– Nem kellene előbb az iphiginiknek szólni? – kérdezte Luke a kommért nyúlva.

– Minek? – kérdezett vissza Han. – Te, Csubi meg én elrendezzük a dolgot.

– Micsoda, egy teljes kalózbandát?

– Persze, miért ne? Ebben a szektorban csak kis bandák vannak... maximum két-három hajóval. Ami azt illeti – rándult meg Han szája –, valószínűleg ránk sem lenne szükséged.

– Értékelem a belém vetett bizalmat – felelte Luke jegesen. – De köszönöm szépen, nem fogom őket egyedül elintézni.

– Hé! – emelte fel a kezét Han. – Nem akartalak megbántani.

– Nem is sikerült volna. – Luke odaintett a hologramon a közeledő sarkani teherhajó körül gyülekező járőrhajókra. – De szerintem csak szólnunk kellene az iphiginiknek.

– Nem tehetjük – ellenkezett Han. – A kalózoknak biztosan van egy földi emberük is. Ha bármit megszimatoznak, azonnal lefűjják a rajtaütést. A végén még hülyének néznének minket, és a diamaláknak is meglenne a véleményük az Új Köztársaságról. Márpedig a Nagytanács megnyúz engem, ha ez megtörténik.

– Sokkal könnyebben mentek a dolgok, mikor a Szövetség katonai tevékenysége még nem fonódott össze a politikával! – sóhajtott fel Luke.

– Nekem mondd! – morogta Han. – Nézd, mennünk kell. Jössz vagy nem?

Luke vállat vont.

– Jövök – felelte, előhúzva a komlinkjét. – Artu?

Artu Detunak nem tetszett az egész. Egy cseppet sem. Az X-szárnyú fedélzeti számítógépének képernyőjén átfutó szavak egyértelművé tették ezt.

– Ugyan már, Artu! – korholta Luke. – Végigcsináltunk egy háborút a galaxis valaha látott legerősebb katonai gépezete ellen. Ugye nem akarod azt mondani, hogy berezeltél egy pár toldozott-foldozott kalózhajótól?

A droid felháborodott füttykavalkádot hallatott.